

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«УЖГОРОДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»**

КАСТРОВА НАТАЛІЯ ВОЛОДИМИРІВНА

УДК 342.9

**АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВЗАЄМОДІЇ ВИЩОЇ РАДИ
ПРАВОСУДДЯ З ОРГАНАМИ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА ІНШИМИ
ОРГАНАМИ СУДДІВСЬКОГО САМОВРЯДУВАННЯ**

12.00.07- адміністративне право і процес; фінансове право;
інформаційне право

АВТОРЕФЕРАТ
дисертації на здобуття наукового ступеня
кандидата юридичних наук

Ужгород – 2023

Дисертацією є рукопис.

Робота виконана у Приватному вищому навчальному закладі «Міжнародний університет бізнесу і права»

Науковий керівник:

доктор юридичних наук, професор

Лазур Ярослав Володимирович,

Державний вищий навчальний заклад

«Ужгородський національний університет»,

декан юридичного факультету

Офіційні опоненти:

доктор юридичних наук, професор

Дубинський Олег Юрійович,

Національний університет кораблебудування імені

адмірала Макарова,

проректор із науково-педагогічної роботи, економічних,

юридичних та соціальних питань

доктор філософії у галузі право,

Польна Оксана Орестівна,

Львівське регіональне відділення

Національної школи суддів України,

директор

Захист відбудеться «09» грудня 2023 року о 10⁰⁰ годині на засіданні спеціалізованої вченої ради Д 61.051.07 Державного вищого навчального закладу «Ужгородський національний університет» за адресою: 88000, м. Ужгород, пл. Народна, 3, зал засідань Вченої ради.

З дисертацією можна ознайомитися у національній бібліотеці Державного вищого навчального закладу «Ужгородський національний університет» за адресою: 88000, м. Ужгород, вул. Університетська, 14.

Автореферат розіслано «09» листопада 2023 року

**Вчений секретар
спеціалізованої вченої ради**

Т.П. Попович

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність теми. Для розвитку демократичного суспільства надзвичайно важливо вдосконалювати правильно організовану судову систему, спроможну забезпечити будь-якій особі доступ до безстороннього та неупередженого судочинства. Саме суди відіграють надзвичайно важливу роль у суспільстві та державі, оскільки вони покликані здійснювати правосуддя і бути важливим елементом системи стримувань і противаг між відповідними гілками влади. Із проведенням судової реформи в Україні з'явився новий суб'єкт судової влади – Вища рада правосуддя. Відповідно до Конституції України та Закону України «Про Вищу раду правосуддя», Вища рада правосуддя є колегіальним, незалежним конституційним органом державної влади та суддівського врядування, який діє в Україні на постійній основі для забезпечення незалежності судової влади, її функціонування на засадах відповідальності, підзвітності перед суспільством, формування добросовісного та високопрофесійного корпусу суддів, додержання норм Конституції і законів України, а також професійної етики в діяльності суддів і прокурорів.

Варто зазначити, що Вища рада правосуддя у своїй діяльності є незалежним та автономним органом, проте не є ізольованим від інших органів влади, а навпаки, тісно співпрацює та взаємодіє з державними органами, органами суддівського самоврядування, їх посадовими особами, міжнародними організаціями тощо. Потреба існування такої взаємодії пов'язується з необхідністю не лише запобігти надмірній концентрації влади, а й забезпечити стабільність і сталість діяльності державних інститутів, слугувати кращій їх організації та злагодженості діяльності, подоланню можливого протистояння всередині державного механізму. Тому важливо дослідити питання взаємодії з іншими суб'єктами права з тим, щоб з'ясувати чи належним чином розмежовані їх повноваження та, чи буде існувати ризик втручання в діяльність Вищої ради правосуддя з боку інших органів влади.

У науковій літературі дослідженню питання взаємодії Вищої ради юстиції з іншими суб'єктами права присвячено праці О.В. Білової, А.З. Георгіци, О.В. Гончаренка, О.М. Іванець, Р.В. Ігоніна, С.В. Ківалова, В.М. Колесниченка, В.М. Лаговського, С.Р. Леськів, І.В. Назарова, М.А. Погорецького, О.І. Потильчака, С.В. Прилуцького та багатьох інших вітчизняних учених. Водночас, з урахуванням останніх змін, внесених до Конституції України, щодо створення нового органу – Вищої ради

правосуддя з якісно новими повноваженнями у сфері судової влади, питання його взаємодії з іншими органами влади є недослідженими, що викликає необхідність їх вивчення. Окремі аспекти діяльності ВРП досліджували В.І. Божик, О.А. Боровицький, В.К. Грищук, Р.А. Крусян, М.М. Кухта, С.В. Прилуцький, але комплексного дослідження взаємодії Вищої ради правосуддя з іншими органами державної влади та суддівського самоврядування не проводилося. Усе наведене обумовлює нагальність та актуальність дослідження обраної проблематики.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами і темами. Тема дисертації відповідає положенням Стратегії сталого розвитку «Україна-2020», котра затверджена Розпорядженням КМУ від 4 березня 2015 р. № 213-р.

Мета та основні завдання дослідження. Мета роботи полягає в тому, щоб з урахуванням концептуальних розробок юридичної науки, доктрини адміністративного права, вимог чинного законодавства дослідити адміністративно-правові засади взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування, а також сформулювати ідеї щодо удосконалення відповідної взаємодії. Для досягнення поставленої мети у процесі дослідження ставляться такі завдання:

- визначити поняття та особливості взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування;
- скласти перелік функцій та суб'єктів взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування;
- здійснити класифікацію принципів взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування;
- проаналізувати сучасний стан адміністративно-правового регулювання взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування та запропонувати шляхи удосконалення чинного законодавства;
- визначити структуру адміністративно-правового механізму взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування;

- здійснити класифікацію напрямів та видів взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування;

- розкрити зміст та скласти перелік форм та методів взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування;

- сформулювати визначення поняття організаційно-правові засоби взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування та скласти перелік відповідних засобів взаємодії;

- визначити проблеми взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування та запропонувати шляхи їх вирішення та напрями удосконалення зазначеної взаємодії;

- запропонувати критерії оцінювання ефективності взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування з метою їх оптимізації;

- на підставі аналізу чинного національного законодавства розробити пропозиції щодо його удосконалення.

Об'єктом дослідження є суспільні правовідносини щодо взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування.

Предметом дослідження є адміністративно-правові засади взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування.

Методи дослідження. Для досягнення мети дослідження були застосовані загальнонаукові та спеціальні методи наукового дослідження. Порівняльно-правовий метод було застосовано при аналізі сучасного стану адміністративно-правового регулювання взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування, а також при визначенні проблем та напрямів удосконалення відповідної взаємодії (підрозділи 1.4, 3.1, 3.2). Використання логіко-семантичного та логіко-юридичного методів дозволило сформулювати авторські визначення понять «взаємодія Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування», «поняття адміністративно-правового механізму взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського

самоврядування», «організаційно-правові засоби взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування» та інших (підрозділи 1.1, 2.1, 2.3). Метод групування та системно-функціональний метод застосовано при визначенні функцій та суб'єктів взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування, принципів, напрямів та видів відповідної взаємодії, а також адміністративно-правових форм та методів (підрозділи 1.2, 1.3, 2.2, 2.3). За допомогою системно-структурного методу досліджено особливості сучасного стану адміністративно-правового регулювання взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування; (підрозділи 1.4). Використання методів аналізу, синтезу та узагальнення дало можливість сформулювати пропозиції щодо удосконалення чинного законодавства щодо взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування (підрозділи 3.1, 3.2., 3.3).

Теоретичною базою дисертаційного дослідження стали наукові праці як українських, так і зарубіжних вчених у сфері судоустрою, адміністративного права та теорії держави і права. *Нормативною основою дослідження* є положення Конституції України, законів України «Про судоустрій та статус суддів», «Про забезпечення права на справедливий суд», «Про відновлення довіри до судової влади в Україні», «Про вищу раду правосуддя», Регламент Вищої ради правосуддя та інші нормативно-правові акти.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що дисертація є одним з перших комплексним дослідженням адміністративно-правових засад взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування. За результатами проведеного дослідження сформульовано низку нових положень, висновків та пропозицій, які виносять на захист. Основні з них такі:

вперше:

- запропоновано доповнити Закон України «Про вищу раду правосуддя» розділом «Взаємодія Вищої ради правосуддя з органами державної влади та суддівського самоврядування», в якому чітко викласти основні напрями взаємодії, а також організаційно-правові засади відповідної спільної діяльності.

- з метою підвищення ролі Вищої ради правосуддя у процесі нормотворчості та посилення відповідної взаємодії між Верховною Радою України та Вищою радою правосуддя визначити обов'язковим для отримання

Верховною Радою України консультативного висновку Вищої ради правосуддя щодо законопроектів з питань утворення, реорганізації чи ліквідації судів, судоустрою і статусу суддів чи внесення змін до вже існуючих нормативно-правових актів, що регулюють сферу правосуддя.

- задля надання цілісності діючій системі взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та суддівського самоврядування, зміцненню законності та правопорядку запропоновано передбачити в Законі України «Про Вищу раду правосуддя» норму, яка б визначала основні засади (принципи) відповідної взаємодії.

удосконалено:

- підхід що визначення напрямків та видів взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування. Запропоновано виокремлювати такі напрямки взаємодії як: нормативний, кадровий, інформаційний, фінансовий та міжнародний. Види взаємодії пропонується поділяти на такі категорії: 1) залежно від правової суті: процедурна та непроцедурна взаємодія; 2) залежно від часового критерію: взаємодія, яка носить постійних характер, та взаємодія ad hoc; 3) залежно від характеру взаємозв'язків, котрі мають місце: пряма та опосередкована взаємодія; 4) залежно від кількості суб'єктів, котрі будуть брати участь у межах взаємодії: двостороння та багатостороння.

- визначення поняття організаційно-правових засоби взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування. Запропоновано розглядати відповідні засоби як сукупність прийомів правового, фінансового, інформаційного, регулюючого характеру, що пронизують собою суть відповідної взаємодії та визначають способи реалізації відповідними суб'єктами своїх повноважень. До видів організаційно-правових засобів зазначеної взаємодії автором віднесено: 1) нормативні засоби; 2) організаційно-правові засоби координації; 3) організаційно-правові засоби контролю; 4) організаційно-правові засоби прогнозування та планування; 5) організаційно-правові засоби інформування.

- підходи до визначення критеріїв оцінювання ефективності взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування.

дістали подальшого розвитку:

- позиція, що міжнародна співпраця має відбуватися на постійній основі, бути системною і не обмежуватися співпрацею лише в рамках реалізації в Україні відповідних реформ.

- наукові погляди щодо необхідності кодифікації судоустрійного законодавства в Україні.

- положення щодо доцільності класифікації адміністративно-правових форми взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування за такими критеріями: 1) залежно від правового змісту: правотворча та правозастосовна форми; 2) залежно від спрямування: зовнішня та внутрішня форми; 3) за правових характером: процедурна та процесуальна форма.

- ідея щодо створення єдиної інформаційної системи обміну інформацією між Вищою радою правосуддя та іншими суб'єктами публічного адміністрування з огляду на процеси діджиталізації, що зараз відбуваються у суспільстві та з метою підвищення ефективності відповідної взаємодії.

Практичне значення отриманих результатів. Викладені в дисертації положення, висновки і пропозиції можуть бути використані у:

- *науково-дослідній сфері* – для подальшого вивчення проблемних питань адміністративно-правових засад взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування;

- *правотворчості* – з метою вдосконалення норм чинного законодавства, яке регулює питання адміністративно-правових засад взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування;

- *правозастосуванні* – результати наукового дисертаційного дослідження можуть сприяти вдосконаленню адміністративно-правових засад взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування;

- *освітньому процесі* – при викладанні навчальних дисциплін «Адміністративне право», «Судоустрій України», відповідних спецкурсів, а також для підготовки підручників, посібників, практикумів та іншої додаткової навчальної літератури для студентів, аспірантів та викладачів.

Особистий внесок здобувача. Дисертація є науковою самостійною працею автора. Усі висновки, рекомендації та пропозиції автора одержані

автором особисто. У цій дисертації жодні ідеї та й розробки, які належать співавтору чи кільком співавторам, не використані.

Апробація результатів дисертації. Основні положення і висновки дисертації оприлюднено на міжнародних та всеукраїнських науково-практичних конференціях, зокрема: Реформування національного та міжнародного права: перспективи та пріоритети, м. Одеса, Україна, 21–22 січня 2022 р., Сучасні проблеми правової системи та державотворення в Україні: м. Запоріжжя, 25–26 лютого 2022 року.

Публікації. Основні положення й результати дисертації оприлюднено у 6 наукових працях, з яких 3 статті опубліковані у фахових виданнях України, 1 у закордонному виданні, включених до міжнародних інформаційних та й наукометричних баз, а також у двох доповідях на науково-практичних конференціях.

Структура та обсяг дисертації обумовлена метою та й завданнями дисертації. Робота складається зі вступу, трьох розділів, що містять одинадцять підрозділів, списку використаної літератури та додатків. Загальний обсяг дисертації – 218 сторінок, у тому числі 18 сторінок – список використаної літератури, який містить 193 джерела.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ РОБОТИ

У вступі обґрунтовані актуальність теми дисертації, встановлено зв'язок її із науковими програмами, планами й темами, охарактеризовано об'єкт, предмет, мету й завдання дослідження, наукову новизну та її практичне значення одержаних результатів, і методи дослідження, зазначено про особистий внесок здобувача, відомості про публікації й апробацію результатів дисертації, структуру та її обсяг дисертації.

Розділ 1. «Теоретико-правові засади взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування» складається із чотирьох підрозділів, в яких здійснено характеристику поняття та особливості взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування, здійснено аналіз мети, функцій та суб'єктів взаємодії Вищої ради правосуддя та місце серед них органів державної влади та суддівського самоврядування, охарактеризовано принципи взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування, проаналізовано сучасний стан адміністративно-правового регулювання взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування.

У підрозділі 1.1 *«Поняття та особливості взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування»* встановлено, що першою особливістю взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування є специфічна сфера, а саме сфера правосуддя, котра на наше переконання, не зводиться виключно до аналізу діяльності суддів щодо відправлення правосуддя, а є значно ширшою, що може бути репрезентована повноваженнями Вищої ради правосуддя в аспекті кадрових, дисциплінарних, а також дозвільних повноважень, й повноважень Вищої ради правосуддя із забезпечення незалежності суддів та авторитету правосуддя.

Доведено, що особливість нормативно-правового регулювання взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування зводиться до того, що останнє є інтегрованим, комплексним та диференційованим, носить некодифікований характер, що однак не перешкоджає комплексному правовому регулюванню аналізованої нами сфери правової взаємодії загалом.

Взаємодія Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування, характеризується особливим правовим змістом, а також відповідними особливостями диференційованого порядку, зміст котрих був комплексно дослідженим нами у межах даного наукового напрацювання.

У підрозділі 1.2 «Мета, функції та суб'єкти взаємодії Вищої ради правосуддя та місце серед них органів державної влади та суддівського самоврядування» обґрунтовано, що мета взаємодії Вищої ради правосуддя з іншими органами державної влади та місцевого самоврядування, на наше переконання, зводиться до того, щоб досягти результату у вигляді забезпечення незалежності й справедливості відправлення правосуддя, а також оздоровлення національної системи правосуддя загалом.

Встановлено, що аналізуючи взаємодію Вищої ради правосуддя із іншими органами суддівського самоврядування, вона полягає у співпраці з Радою суддів України, а також Громадською радою доброчесності в аспекті розроблення та впровадження заходів забезпечення незалежності суддів та авторитету правосуддя.

Обґрунтовано, що взаємодія Вищої ради правосуддя із іншими інституціями в аспекті мети забезпечення справедливості відправлення правосуддя відіграє основоположну та визначальну роль, що проявляється як у межах необхідності відправлення правосуддя, що відповідає європейським стандартам, так і у межах захисту і реалізації прав і свобод людини і громадянина.

У підрозділі 1.3 «Принципи взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування» обґрунтовано, що принципи права та принципи взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування характеризуються рядом ознак, серед яких можна виокремити: загальний характер правових принципів, що опосередковується їх основоположністю, а також поширенням на всі без винятку правовідносини за участю Вищої ради правосуддя та суб'єктів взаємодії; характеризуються об'єктивізмом, що обумовлено формуванням їх на основі зовнішніх факторів, а також реалізації у межах конкретних життєвих ситуацій; є взаємопов'язаними між собою: порушення одного принципу взаємодії неодмінно призведе до порушення іншого, що обумовлено системністю останніх; є загальнообов'язковими до реалізації на практиці,

виступають важливими елементами системи права; втілюються на практиці у судоустрійній сфері та сфері забезпечення відправлення правосуддя.

Спеціально-правовий принцип оперативності – це правовий принцип, що опосередковує визначення темпоральних меж необхідності проведення тієї чи іншої взаємодії, а також встановлює чітко чи відносно визначені строки необхідності вчинення відповідних дій.

У підрозділі 1.4 «Сучасний стан адміністративно-правового регулювання взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування» обґрунтовано, що акти адміністративно-правового регулювання взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування носять диференційований за своїм правовим змістом характер, що опосередковується, по-перше суб'єктом від якого вони виходять, по-друге, сферою дії, по-третє темпоральними межами.

Закон України «Про забезпечення права на справедливий суд» носить загальноправове спрямування, яке надає можливість забезпечити загальне усвідомлення аналізованої нами площини, проте вочевидь є недостатнім для прямого нормативно-правового регулювання відповідної взаємодії.

Сучасний стан адміністративно-правового регулювання взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування є достатнім для забезпечення повноти діяльності даної інституції та реалізації нею своїх повноважень, що однак не виключає собою необхідності проведення подальших та деталізуючих реформувань у даній площині.

Розділ 2. «Адміністративно-правове забезпечення взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування» складається із чотирьох підрозділів, в яких охарактеризовано поняття та елементи адміністративно-правового механізму взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування, в значено напрями та види взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування, охарактеризовано адміністративно-правові форми та методи взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування, визначено організаційно-правові засоби взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування.

У підрозділі 2.1. «Поняття та елементи адміністративно-правового механізму взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування» встановлено, що адміністративно-правовий механізм взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування – це передбачена нормами адміністративного права сукупність елементів, що направлені на забезпечення цілісної та комплексної діяльності Вищої ради правосуддя з іншими суб'єктами публічного адміністрування та суддівського самоврядування, а також сукупність адміністративно-правових норм та відповідних відносин, що направлені на реалізацію своїх повноважень суб'єктами взаємодії, а також забезпечення загального втілення прав та свобод людини і громадянина в сфері відправлення справедливого і неупередженого правосуддя.

Встановлено, що складовими елементами аналізованого нами механізму є: адміністративні норми, адміністративні правовідносини, методи (засоби), засади, суб'єкти взаємодії.

Доведено, що адміністративно-правові норми у межах адміністративно-правового механізму взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування відіграють базисну роль, що обумовлюється правовими основами втілення останнього на практиці.

У підрозділі 2.2. «Напрями та види взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування» обґрунтовано, що напрямки взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування можуть бути визначені як нормативно передбачені вектори спільної діяльності диференційованих за своїм правовим статусом інституцій, головне призначення котрих зводиться до забезпечення стабільності й неупередженості судової гілки влади загалом й відповідного відправлення правосуддя.

Доведено, що інформаційний напрямок взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування зводиться до прямого та опосередкованого інформаційного обміну між ВРП та суб'єктами взаємодії, що відіграє основоположне значення у контексті втілення повноважень, визначених законодавством. Разом із тим, актуальним до нині залишається питання нормативного

передбачення та практичного втілення інформаційної системи обміну інформаційними ресурсами за рядом структурних показників.

Встановлено, що міжнародний напрямок взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування зводиться до міжнародної співпраці аналізованої нами інституції із міжнародними партнерами як безпосередньо, так і за участю інших вітчизняних суб'єктів публічного адміністрування та суддівського самоврядування з метою підвищення якості відправлення правосуддя в Україні та забезпечення функціонування «здорової» системи правосуддя загалом.

У підрозділі 2.3. *«Адміністративно-правові форми та методи взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування»* доведено, що адміністративно-правова форма взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування є правовим полем спільного втілення Вищою радою правосуддя та органами державної влади й суддівського самоврядування своїх повноважень, спрямованих на задоволення публічного інтересу у сфері правосуддя (зокрема, відправлення його на засадах верховенства права, законності та демократичності), опосередковане адміністративно-правовими нормами, що виступають безпосередніми регуляторами даних форм взаємодії.

Встановлено, що адміністративно-правові форми взаємодії Вищої ради правосуддя із іншими суб'єктами публічного адміністрування та суддівського самоврядування є багатограними, комплексними та такими, що опосередковують собою значний спектр юридично значимих дій.

Обґрунтовано, що Вища рада правосуддя у контексті відомчої нормотворчості здебільшого взаємодіє із органами суддівського самоврядування, котрі, розробляючи відповідні відомчі акти, надають їх на затвердження Вищої ради правосуддя. Відтак Вищу раду правосуддя можна визначити як орган «суддівського нормотворення», що опосередковується відповідними нормотворчими повноваженнями її у контексті забезпечення функціонування судової системи загалом.

У підрозділі 2.4. *«Організаційно-правові засоби взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування»* обґрунтовано, що організаційно-правові засоби взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування – це сукупність прийомів правового,

фінансового, інформаційного, регулюючого характеру, що пронизують собою суть відповідної взаємодії та визначають способи втілення взаємодіючими суб'єктами свої повноважень. Вважаємо, дане визначення є всезагальним та таким, що забезпечує у повній мірі розуміння суті аналізованої нами категорії.

Встановлено, що організаційно-правові засоби взаємодії Вищої ради правосуддя з іншими суб'єктами публічного адміністрування та суддівського врядування за своєю структурою та змістом не є однорідними. Відтак, серед організаційно-правових засобів взаємодії Вищої ради правосуддя із іншими інституціями варто виокремити: нормативні засоби, а також власне організаційні засоби координації, контролю, прогнозування та планування, а також інформування.

Доведено, що у межах організаційно-правового засобу інформування нагальним видається формування системи обміну інформації, котра б мала забезпечити швидкість, якість, а також стабільність відповідного обміну інформацією загалом.

Розділ 3. «Проблеми та шляхи удосконалення взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування» складається із трьох підрозділів, в яких охарактеризовано проблеми взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування, охарактеризовано напрямки удосконалення взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування, проаналізовано оптимізація критеріїв оцінювання ефективності взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування, і можемо наступні зробити висновки:

У підрозділі 3.1. «Проблеми взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування» обґрунтовано, що взаємодія Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування може бути детермінована як нормативно визначена спільна діяльність взаємодіючих суб'єктів, котра направлена на досягнення спільної мети, а саме - справедливого відправлення правосуддя та забезпечення належного рівня функціонування судової влади в Україні загалом.

Доведено, що взаємодія Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування характеризується особливим суб'єктно-об'єктним складом, а також змістом.

Встановлено, що на сьогодні нагальним залишається питання удосконалення національного законодавства, його доопрацювання та забезпечення реальної, а не ілюзорної якості, зовнішнього та внутрішнього його змісту, зокрема й у контексті взаємодії Вищої ради правосуддя й органів державної влади та суддівського самоврядування.

У підрозділі 3.2. «Напрямки удосконалення взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування» встановлено, що взаємодія Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування може бути визначена як спільна діяльність відповідних суб'єктів, котра проводиться ними на підставі законів та підзаконних нормативно-правових актів, з метою забезпечення справедливого відправлення правосуддя та підтримання належного стану судової системи загалом.

Доведено, що напрямки взаємодії Вищої ради правосуддя та інших органів державної влади та суддівського врядування є диференційованими. Це зокрема, і кадрова сфера, і сфера забезпечення незалежності відправлення правосуддя, і сфера суддівської дисципліни.

Встановлено, що окрім, удосконалення власне правових приписів Закону України «Про Вищу раду правосуддя» у контексті нормативного закріплення взаємодії Вищої ради правосуддя із іншими інституціями, удосконалення потребує судоустрійне законодавство загалом, зокрема й у межах його систематизації.

У підрозділі 3.3. «Оптимізація критеріїв оцінювання ефективності взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування» обґрунтовано, що критерій оцінювання ефективності взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування – це сукупність показників, мірил, котрі як відокремлено, так і у своїй єдності вказують (надають оцінку) на досягнення законодавчо обумовленої мети взаємодії Вищої ради правосуддя із іншими суб'єктами публічного адміністрування та суддівського врядування у процесі їхньої діяльності.

Доведено, що серед критеріїв ефективності взаємодії Вищої ради правосуддя з іншими суб'єктами варто виокремити такі критерії як:

результативність, реальність, доступність, передбачуваність, економічність та законність рішень і дій.

Встановлено, що критерій доступності взаємодії Вищої ради правосуддя та інших органів державної влади та суддівського врядування – це правовий критерій, котрий визначає собою реальний доступ громадян до Вищої ради правосуддя, з метою реалізації своїх прав, а також захисту останніх у разі порушення з боку суддівського корпусу, зокрема.

ВИСНОВКИ

У висновках дисертаційного дослідження автором сформульовано низку нових висновків, рекомендацій й пропозицій, зокрема:

1. Взаємодію Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування запропоновано розглядати як спільну діяльність даних інституцій, що характеризується особливими ознаками (зокрема: сферою реалізації, суб'єктами взаємодії, нормативно-правовими актами на підставі яких здійснюється відповідна взаємодія), а також опосередковується спільною метою, а саме: забезпечення функціонування судової гілки влади та відправлення правосуддя із урахуванням європейських стандартів якості та дієвості системи правосуддя загалом.

2. Мета взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування є диференційованою та зводиться до забезпечення незалежності судової гілки влади, справедливого відправлення правосуддя, оздоровлення національної судової системи, а також підвищення суспільної довіри до правосуддя. Функції взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування запропоновано класифікувати на три групи, а саме: 1) загальні функції (регулювання, координації, контролю); 2) спеціальні функції (процедурна, функція забезпечення фінансової незалежності судової влади від впливу законодавчої та виконавчої гілок влади, функція деполітизації, інтеграційна функція); 3) допоміжні функції (матеріально-технічна, економічна, організаційна). Встановлено, що в процесі виконання своїх функцій Вища рада правосуддя в основному взаємодіє з такими органами: Верховною Радою України, Президентом України, Генеральним прокурором України, Державною судовою адміністрацією України, Рахунковою палатою України, Міністерством юстиції України, а також із Вищою кваліфікаційною комісією суддів України та З'їздом суддів України.

3. Принципи взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування запропоновано поділяти на дві категорії, а саме: загальноправові та спеціально-правові. До загальноправових слід відносити такі основні засади як: верховенство права, принцип демократизму, законності, гуманізму, рівності. До спеціально-правових принципів взаємодії пропонується відносити наступні: принцип оперативності, публічності (який в свою чергу складається із таких складових як прозорість,

відкритість та гласність), спеціалізованості, необхідності врахування національних інтересів, відповідності потребам суспільства, результативності, людиноцентризму.

4. Систему адміністративно-правового регулювання взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування складають: 1) загальні закони (Конституція України, Закон України «Про забезпечення права на справедливий суд», «Про судоустрій та статус суддів», «Про відновлення довіри до судової влади в Україні»; 2) спеціальні закони (Закон України «Про Вищу раду правосуддя»); 3) підзаконні нормативно-правові акти (укази Президента України, Регламент Вищої ради правосуддя, Положення про секретаріат Вищої ради правосуддя та інші). За результатами аналізу сучасного стану адміністративно-правового регулювання відповідної взаємодії запропоновано: 1) переглянути чинне законодавство на предмет його актуальності та взаємо узгодженості; 2) підвищити деталізації нормативних приписів, зменшити кількість норм декларативного характеру; 3) кодифікувати судоустрійне законодавство; 4) розробити систему оцінювання ефективності взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування.

5. Автором запропоновано адміністративно-правовий механізм взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування розглядати як передбачену нормами адміністративного права сукупність елементів, що направлені на забезпечення цілісної та комплексної взаємодії Вищої ради правосуддя з іншими суб'єктами публічного адміністрування та суддівського самоврядування, а також сукупність адміністративно-правових норм та відповідних відносин, що направлені на реалізацію своїх повноважень суб'єктами взаємодії, а також забезпечення прав та свобод людини і громадянина в сфері відправлення справедливого і неупередженого правосуддя. Складовими елементами аналізованого механізму визначено: адміністративні норми, адміністративні правовідносини, методи (засоби), засади та суб'єкти взаємодії.

6. Напрямки взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування визначено як нормативно передбачені вектори спільної діяльності відповідних інституцій, головне призначення яких зводиться до забезпечення стабільності й неупередженості судової гілки влади загалом й відповідного відправлення правосуддя. Запропоновано виокремлювати такі напрямки взаємодії: нормативний, кадровий, інформаційний, фінансовий та міжнародний. Автор пропонує розрізняти такі

поняття як «напрям взаємодії» та «вид взаємодії». Види взаємодії, зокрема, можуть бути поділені на такі категорії: 1) залежно від правової суті: процедурна та непроцедурна взаємодія; 2) залежно від часового критерію: взаємодія, яка носить постійних характер, та взаємодія ad hoc; 3) залежно від характеру взаємозв'язків, котрі мають місце: пряма та опосередкована взаємодія; 4) залежно від кількості суб'єктів, котрі будуть брати участь у межах взаємодії: двостороння та багатостороння.

7. Адміністративно-правові форми взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування запропоновано класифікувати за такими критеріями: 1) залежно від правового змісту: правотворча та правозастосовна форми; 2) залежно від спрямування: зовнішня та внутрішня форми; 3) за правових характером: процедурна та процесуальна форма. Серед методів відповідної взаємодії запропоновано виділяти: організаційні методи (у межах даного блоку методів виокремлюються метод планування, прогнозування та інформування) та методи управління.

8. Організаційно-правові засоби взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування визначено як сукупність прийомів правового, фінансового, інформаційного, регулюючого характеру, що пронизують собою суть відповідної взаємодії та визначають способи реалізації відповідними суб'єктами своїх повноважень. До видів організаційно-правових засобів зазначеної взаємодії автором віднесено: 1) нормативні засоби; 2) організаційно-правові засоби координації; 3) організаційно-правові засоби контролю; 4) організаційно-правові засоби прогнозування та планування; 5) організаційно-правові засоби інформування.

9. Не дивлячись на дослідження питання взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування, визначено, що на сьогодні спільна діяльність взаємодіючих суб'єктів опосередковується рядом проблем, серед яких можна виділити проблеми правового, організаційного та системного характеру.

10. З метою вирішення зазначених проблем та удосконалення взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування автором пропонується: 1) удосконалення чинного законодавства, доповнення Закону України «Про Вищу раду правосуддя» розділом, який би визначав порядок взаємодії Вищої ради правосуддя з іншими державними органами та органами суддівського самоврядування; 2) нормативне закріплення принципів взаємодії Вищої ради правосуддя з іншими суб'єктами на рівні Закону України «Про Вищу раду правосуддя»; 3) розробити методичні та

методологічні основи взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування; 4) активізувати доктринальні розробки щодо взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування.

11. З метою оптимізації критеріїв оцінювання ефективності взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування автором пропонується виділяти наступні критерії оцінювання відповідної взаємодії: результативність, реальність, доступність, передбачуваність, економічність та законність рішень і дій.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

В яких опубліковано основні наукові результати дисертації:

1. КАСТРОВА Н.В. До питання напрямів та видів взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади. *Право та державне управління*. 2022. №3. С.285-290.
2. КАСТРОВА Н.В. Правові засади адміністративно-правового регулювання взаємодії вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування. *Правові новели*. 2022. № 17. С. 198-204.
3. КАСТРОВА Н. Особливості правового статусу Вищої ради правосуддя. *KELM (Knowledge, Education, Law, Management)*. 2022. № 7 (51). РР. 217-222.
4. КАСТРОВА Н.В. Основні засади взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 1. С. 689-692.

Які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

1. КАСТРОВА Н.В. До питання щодо методів взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади. *Реформування національного та міжнародного права: перспективи та пріоритети*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Одеса, Україна, 21–22 січня 2022 р. Одеса: ГО «Причорноморська фундація права», 2022. С. 42-46.
2. КАСТРОВА Н.В. Взаємодія ВРП із органами державної влади та суддівського самоврядування: мета та функції. *Сучасні проблеми правової системи та державотворення в Україні*: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Запоріжжя, 25–26 лютого 2022 року. Запоріжжя. Запорізька міська громадська організація «Істина», 2022. С. 42-46.

АНОТАЦІЇ

КАСТРОВА Н.В. **Адміністративно-правові засади взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування.** – Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук зі спеціальності 12.00.07. – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право. – Державний вищий навчальний заклад «Ужгородський національний університет». – Ужгород, 2023.

У дисертаційному дослідженні здійснено теоретичне узагальнення й нове вирішення наукової проблеми: розкрито суть, характерні особливості та й організаційно-правові аспекти проблематики адміністративно-правових засад взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування.

Здійснено комплексний аналіз чинного національного законодавства та міжнародного права, а також відповідної правової доктрини в аспекті аналізу обраної проблематики. У межах цього наукового дослідження визначається доктринальний зміст категорії «правовий статус», і навіть різниця останнього стосовно різних суб'єктів. Автор особливу увагу зосереджує на аналізі правового статусу суб'єктів публічного адміністрування, та здійснює його визначення через призму категорії «повноваження». В рамках цієї наукової спадщини закріплюється авторське бачення поділу повноважень Вищої ради правосуддя на окремі різновиди, при цьому кожен із різновидів повноважень був окремим об'єктом доктринального аналізу.

Визначено, що правові засади адміністративно-правового регулювання взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та органами суддівського самоврядування – це є сукупність нормативно-правових актів різного правового характеру, що визначають пріоритетні напрямки діяльності Вищої ради правосуддя та інших суб'єктів публічного адміністрування, а також встановлюють та визначають основні сфери реалізації ними своїх повноважень.

Наевдено диференційовані підстави для здійснення класифікації правових засад взаємодії Вищої ради правосуддя з іншими суб'єктами, а також детальний аналіз деяких із них. Автором концентрується увага на загальноправових та спеціально-правових законах та окремих підзаконних

актах у обраній сфері: Конституції України, Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні», Закону України «Про забезпечення права на справедливий суд», Закону України «Про судоустрій та статус суддів», Закону України «Про Вищу раду правосуддя».

Встановлено, що повноваження Вищої ради правосуддя є багатоаспектними, диференційованими, але водночас єдиними, опосередковує особливості правового статусу інституції, яку ми розглядаємо. У результаті даного дослідження було встановлено, що правовий статус Вищої ради правосуддя – це багатоаспектна, диференційована категорія, котра здебільшого визначається шляхом аналізу ознак, а також повноваження даної інституції, та наділяється особливим правовим змістом. В результаті проведеного дослідження автором було сформовано висновки, що мають прикладний характер.

Здійснено класифікацію основ взаємодії, та визначено особливості правової суті засад взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади: є нормативно визначеними та безпосередньо закріплені у межах національного й міжнародного законодавства; носять загальний та водночас диференційований характер, що надає можливість здійснювати їх втілення у різних за своєю правовою суттю суспільних відносинах; виступають загальним мірилом реалізації повноважень суб'єктами публічного адміністрування у межах взаємодії, разом із тим, безпосередньо не закріплюють права, обов'язки та юридичні гарантії суб'єктів; є абстрактними, що разом із тим не зменшують призначення та ролі останніх; реалізуються у безпосередній площині діяльності Вищої ради правосуддя, а також інституцій, котрі безпосередньо взаємодіють із нею.

Встановлено, що напрями взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади доцільно поділяти залежно від своєї суті на нормативний, кадровий, інформаційний, фінансовий та міжнародний напрямок взаємодії.

Визначено, що нормативний напрямок взаємодії Вищої ради правосуддя із іншими органами державної влади опосередковується здебільшого впливом Вищої ради правосуддя на процеси нормотворення в Україні. Кадровий напрямок взаємодії Вищої ради правосуддя із іншими суб'єктами публічного адміністрування визначається здійсненням діяльності, котра спрямована на формування суддівського корпусу в Україні. Інформаційний напрямок взаємодії Вищої ради правосуддя із іншими органами державної влади полягає в інформаційному обміні загалом. Фінансовий напрямок взаємодії Вищої ради правосуддя із іншими органами державної влади

опосередковуються реалізацією аналізованою нами інституцією функцій головного розпорядника бюджетних коштів. Міжнародний напрямок взаємодії Вищої ради правосуддя із іншими суб'єктами публічного адміністрування полягає у реалізації повноважень даною інституцією на міжнародній арені.

Встановлено, що напрями та види взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади є диференційованими, що опосередковується комплексністю повноважень Вищої ради правосуддя.

Встановлено, що правові основи взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади утворюють цілісну систему, що характеризується внутрішніми зв'язками.

У дисертаційному дослідженні сформульовано низку пропозицій та й рекомендацій щодо удосконалення чинного законодавства України із питань взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади та іншими органами суддівського самоврядування.

Ключові слова: адміністративно-правове регулювання, адміністративно-правові засади, Вища рада правосуддя, правовий статус, повноваження, суддівське самоврядування, організація діяльності, органи суддівського самоврядування.

KASTROVA N.V., Administrative and legal principles of interaction of the High Council of Justice with state authorities and other bodies of judicial self-government. – Qualifying scientific work as the manuscript.

Thesis for obtaining of the scientific degree of the Candidate Degree in Law on the speciality 12.00.07. – “Administrative law and process; financial law; informational law”. – State Higher Educational Institution “Uzhhorod National University”. – Uzhhorod, 2023.

In the dissertation research, a theoretical generalization and a new solution to the scientific problem were carried out: the essence, characteristic features, and organizational and legal aspects of the problems of the administrative and legal foundations of the interaction of the High Council of Justice with state authorities and other bodies of judicial self-government were revealed.

A comprehensive analysis of current national legislation and international law, as well as the corresponding legal doctrine in the aspect of analysis of the selected issues, was carried out. Within the scope of this research, the doctrinal content of the category "legal status" is determined, and even the difference of the latter in relation to different subjects. The author focuses special attention on the

analysis of the legal status of subjects of public administration, and defines it through the prism of the category of "powers". Within the framework of this scientific heritage, the author's vision of the division of the powers of the High Council of Justice into separate types is established, while each of the types of powers was a separate object of doctrinal analysis.

It was determined that the legal basis of the administrative and legal regulation of the interaction of the High Council of Justice with the bodies of state power and bodies of judicial self-government is a set of normative and legal acts of various legal natures, which determine the priority areas of activity of the High Council of Justice and other subjects of public administration, and also establish and define the main spheres of implementation of their powers.

Differentiated grounds for the classification of the legal bases of interaction of the High Council of Justice with other subjects have been identified, as well as a detailed analysis of some of them. The author focuses attention on general and special legal laws and separate by-laws in the chosen field: the Constitution of Ukraine, the Law of Ukraine "On Restoring Confidence in the Judiciary in Ukraine", the Law of Ukraine "On Ensuring the Right to a Fair Trial", the Law of Ukraine "On the Judiciary and the status of judges", of the Law of Ukraine "On the High Council of Justice".

It has been established that the powers of the High Council of Justice are multifaceted, differentiated, but at the same time unified, mediating the peculiarities of the legal status of the institution we are considering. As a result of this study, it was established that the legal status of the High Council of Justice is a multifaceted, differentiated category, which is mostly determined by analyzing the characteristics and powers of this institution, and is given a special legal meaning. As a result of the conducted research, the author formed conclusions of an applied nature.

The classification of the bases of interaction was carried out, and the peculiarities of the legal essence of the bases of interaction of the High Council of Justice with state authorities were determined: they are normatively determined and directly established within the limits of national and international legislation; have a general and at the same time differentiated character, which makes it possible to implement them in social relations that are different in their legal essence; act as a general measure of the exercise of powers by subjects of public administration within the framework of interaction, at the same time, they do not directly establish the rights, obligations and legal guarantees of subjects; are abstract, which at the same time do not reduce the purpose and role of the latter;

are implemented in the direct sphere of activity of the High Council of Justice, as well as institutions that interact directly with it.

It has been established that it is expedient to divide the directions of interaction of the High Council of Justice with state authorities into normative, personnel, informational, financial and international directions of interaction depending on their essence.

It was determined that the normative direction of interaction of the High Council of Justice with other state authorities is mediated mostly by the influence of the High Council of Justice on the processes of rule-making in Ukraine. The personnel direction of interaction of the High Council of Justice with other subjects of public administration is determined by the implementation of activities aimed at forming the judicial corps in Ukraine. The information direction of the interaction of the High Council of Justice with other state authorities is information exchange in general. The financial direction of the interaction of the High Council of Justice with other state authorities is mediated by the implementation of the functions of the main administrator of budget funds by the institution analyzed by us. The international direction of interaction of the High Council of Justice with other subjects of public administration consists in the exercise of powers by this institution in the international arena.

It was established that the directions and types of interaction of the Supreme Council of Justice with state authorities are differentiated, which is mediated by the complexity of the powers of the Supreme Council of Justice.

It was established that the legal foundations of the interaction of the High Council of Justice with state authorities form a complete system characterized by internal connections.

The dissertation study formulated a number of proposals and recommendations for improving the current legislation of Ukraine on issues of interaction of the High Council of Justice with state authorities and other bodies of judicial self-government.

Key words: administrative and legal regulation, administrative and legal principles, the Supreme Council of Justice, legal status, powers, judicial self-government, organization of activities, bodies of judicial self-government.